

Arrest

nr. 183 013 van 27 februari 2017
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Kosovaarse nationaliteit te zijn, op 14 februari 2014 hebben ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 7 januari 2014 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen ongegrond wordt verklaard.

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot vaststelling van het rolrecht van 1 april 2014 met referthenummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 4 januari 2017, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 26 januari 2017.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M. EKKA.

Gehoord de opmerkingen van advocaat T. MOSKOFIDIS, die verschijnt voor de verzoekende partijen en van advocaat C. MUSSEN, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 12 oktober 2011 dienden verzoekers een aanvraag om machtiging tot verblijf in om medische redenen, dit op grond van een medische aandoening van de tweede verzoekende partij.

1.2. Op 8 december 2011 werd deze aanvraag ontvankelijk verklaard.

1.3. Op 7 januari 2014 treft de verwerende partij een beslissing waarbij de in punt 1.1. bedoelde aanvraag ongegrond wordt verklaard.

Dit vormt de thans bestreden beslissing. Zij is gemotiveerd als volgt:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 12.10.2011 bij aangetekend schrijven bij onze diensten werd ingediend door :

K.L. (...)

+ MB. (...)

+minderjarige kinderen

M.B.(...), S. (...), B. (...),E. (...)

Nationaliteit: Kosovo

in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, zoals vervangen door Artikel 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen, aanvraag die door onze diensten ontvankelijk werd verklaard op 08.12.2011, deel ik u mee dat dit verzoek ongegrond is.

Reden(en) :

Er werden medische elementen aangehaald voor [K.L.] die echter niet weerhouden konden worden (zie verslag arts-adviseur dd. 06.01.2014 in gesloten omslag).

Derhalve

1) kan uit het voorgelegd medische dossier niet worden afgeleid dat betrokkene lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit, of

2) kan uit het voorgelegd medische dossier niet worden afgeleid dat betrokkene lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in het land van herkomst of het land waar de betrokkene gewoonlijk verblijft.

Bijgevolg is niet bewezen dat een terugkeer naar het land van herkomst of het land waar de betrokkene gewoonlijk verblijft een inbreuk uitmaakt op de Europese richtlijn 2004/83/EG, noch op het artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM).

Gezien de asielprocedure van betrokkene/n nog lopende is, verzoek ik u het attest van immatriculatie dat aan betrokkene/n werd afgegeven verder te verlengen tot nadere berichtgeving over de asielprocedure.

Gelieve tevens instructies te geven aan het Rijksregister om betrokkene terug in het Wachtregister in te schrijven.”

2. Ontvankelijkheid van het beroep

2.1. In haar nota werpt de verwerende partij onder het kopje “*voorafgaande opmerking*” het volgende op, “*In de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet van 12.01.2011 werden enkel nopens verzoekster medische elementen aangehaald. De vraag stelt zich dan ook naar het belang in hoofde van verzoeker bij dit beroep*”.

2.2. De bestreden beslissing betreft een beslissing waarbij de in punt 1.1. bedoelde aanvraag ongegrond wordt verklaard, nadat deze eerder ontvankelijk werd verklaard. Op grond hiervan werden de verzoekende partijen in het bezit gesteld van een attest van immatriculatie. In het geval van een vernietiging van de bestreden beslissing vallen de verzoekende partijen terug op de in punt 1.2. bedoelde situatie, wat opnieuw de afgifte van een attest van immatriculatie met zich meebrengt.

In deze specifieke omstandigheden kan de verwerende partij niet voorhouden dat de eerste verzoekende partij geen voordeel kan halen uit de vernietiging van de bestreden beslissing die betrekking heeft op beide verzoekende partijen en hun kinderen. Zodoende dient in casu te worden aanvaard dat de eerste verzoekende partij wel degelijk een persoonlijk belang heeft bij het beroep, ondanks het feit dat zij zelf geen medische aandoening heeft ingeroepen ter ondersteuning van de in punt 1.1. bedoelde aanvraag.

2.3. Voor zover dient te worden begrepen dat de verwerende partij in haar nota een exceptie opwerpt van ontvankelijkheid van het beroep voor zover het werd ingediend door de eerste verzoekende partij, dient dit dan ook te worden verworpen.

3. Over de gegrondheid van het beroep

Uit de bespreking van onderstaand middel blijkt dat slechts korte debatten vereist zijn.

3.1. In wat kan worden beschouwd als een enig middel, werpen verzoekers de schending op van “artikel 9ter van de Vreemdelingenwet, iuncto de zorgvuldigheidsplicht iuncto de motiveringsplicht, zoals geformuleerd in de Wet Uitdrukkelijke Motivering Bestuurshandelingen van 1991”.

Verzoekers betogen als volgt:

“Volledig ten onrechte krijgen verzoekers een weigeringsbeslissing omtrent de aanvraag tot machtiging van verblijf om medische redenen, conform artikel 9ter van de Vreemdelingenwet.

Dat deze beslissing evenwel strijdig is met artikel 9ter van de Vreemdelingenwet.

Artikel 9ter §1, eerste lid van de Vreemdelingenwet bepaalt:

“De in België verblijvende vreemdeling die zijn identiteit aantoonst overeenkomstig § 2 en die op zodanige wijze lijdt aan een ziekte dat deze ziekte een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, kan een machtiging tot verblijf in het Rijk aanvragen bij de minister of zijn gemachtigde.”

Voor wat betreft de aandoeningen waar verzoekster aan lijdt benadrukken verzoekers dat verzoekster lijdt aan ernstige psychiatrische stoornis. Zo verwijzen verzoekers naar het medisch attest dd. 29.03.2013:

“Deze dame wordt nog steeds bij mij gevolgd owv apathie, depressie, posttraumatische stress. Zij gaat nog steeds naar het CGG, de begeleiding wordt opgedreven naar 1x/2weken. De medicatie wordt gecontinueerd. Zij begint stilaan te verbeteren het is absoluut noodzakelijk dat er stabiliteit is en de behandeling wordt gecontinueerd.”

De stelling van de Dienst Vreemdelingenzaken “Op basis van de ter staving van de aanvraag voorgelegde medische getuigschriften/verslagen blijkt niet dat er bij de betrokkene sprake is van een actuele strikte medische contra-indicatie om te reizen; er blijkt in het bijzonder niet dat er bij de betrokkene sprake is van een actuele reële suïcidedreiging of een actuele psychotische toestand en van een huidige (noodzaak tot) hospitalisatie psychiatrie in deze context.” vindt dan ook geen enkele steun in het medisch attest of verder in het dossier, juist integendeel: de behandelende geneesheer benadrukt dat de behandeling dient te worden gecontinueerd.

Voor wat betreft de toegankelijkheid en beschikbaarheid van de medische zorgen in het land van herkomst, blijkt uit de informatie waar de Dienst Vreemdelingenzaken over beschikt, dat:

- Het basispensioen bedraagt: 40 euro;*
- De invaliditeitsuitkering bedraagt eveneens 40 euro;*

Voor wat betreft de medische kosten, blijkt uit de informatie waar de Dienst Vreemdelingenzaken over beschikt:

- Voor een behandeling in de primaire zorg: 2 euro*
- Consultatie bij een specialist: 3 euro*
- Hospitalisatie: 3 euro per nacht*
- Testen: 5 à 25 euro*
- Diagnostieke procedures: 10 à 150 euro*

Hieruit blijkt dat de medische behandeling in de praktijk niet toegankelijk is !

Daarenboven benadrukken verzoekers dat zij niet dezelfde behandeling krijgen als de overige Kosovaren, gezien het feit dat zij van Rom-origine zijn!!

Verzoekers hebben voldoende aangetoond dat zij wel degelijk ernstige problemen hebben in Kosovo, zodat een terugkeer dan ook menselijk gezien onmogelijk kan plaatsvinden.

De beslissing maakt dan ook een ernstige schending van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet, de motiveringsplicht, zoals vervat in de Wet Uitdrukkelijke Motivering van Bestuurshandelingen van 1991, alsook van de zorgvuldigheidsplicht.

Dat de motivering een wezenlijk onderdeel uitmaakt van de beslissing, zodat de beslissing dan ook geen enkel antwoord geeft op de wezenlijke problematiek van verzoekers. Minstens kunnen verzoekers zich manifest niet vinden in de motieven van

de bestreden beslissing, dewelke genomen zijn zonder een correcte beoordeling van de feiten.

De beslissing maakt dan ook een wezenlijke inbreuk op de motiveringsplicht, zoals vervat in de Wet Uitdrukkelijke Motivering van Bestuurshandelingen van 1991.

Het dient dan ook benadrukt te worden dat deze beslissing als nietig dient beschouwd te worden en dient vernietigd te worden.

Er werd door de Belgische Staat onzorgvuldig onderzoek geleverd naar de situatie van verzoekers.

*De bestreden beslissing komt tekort aan de zorgvuldigheidsplicht.
Dit maakt dan ook onbehoorlijk gedrag uit van de Minister van Binnenlandse Zaken.
Dat het middel bijgevolg ernstig is”.*

3.2. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals neergelegd in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid haar beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Voornoemde artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710). De Raad stelt vast dat de verzoekende partijen de motieven die aan de grondslag liggen van de bestreden beslissing kennen nu zij deze aan een inhoudelijk onderzoek onderwerpen in een middel waarin wordt opgeworpen dat de bestreden beslissing ten onrechte werd getroffen, zodat is voldaan aan de formele motiveringsplicht. Het middel dient derhalve te worden behandeld vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

Het respect voor de zorgvuldigheidsplicht houdt in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

3.3. De bestreden beslissing steunt op het medisch advies van 6 januari 2014 van de arts-adviseur K.G. Dit advies bevindt zich in het administratief dossier. Verzoekers hebben er kennis van gekregen, wat blijkt uit het feit dat ze het aan hun verzoekschrift toevoegen. Het advies luidt als volgt:

“Ik kom terug op uw vraag voor medische evaluatie van de gezondheidstoestand aangehaald door genoemde persoon in het kader van haar vraag om machtiging tot verblijf, bij onze diensten ingediend op 12.10.2011.

Door de betrokkene werden de volgende medische getuigschriften/verslagen voorgelegd ter staving van de aanvraag:

Ongedateerde verwijfsbrief neurologie, opgesteld door dr. A. Parada, huisarts (ingediend bij de initiële aanvraag om machtiging tot verblijf van 12/10/2011).

Consultatieverslag d.d. 04/01/2011, opgesteld door dr. I. Selak, dienst neurologie van het Centre Hospitalier Universitaire de Liège (raadpleging neurologie op 30/12/2010).

Medisch getuigschrift d.d. 27/09/2011, opgesteld door dr. Patrick Rogiers, huisarts.

Medisch getuigschrift d.d. 25/11/2011, opgesteld door dr. Jessie Errico, huisarts.

Medisch getuigschrift d.d. 08/12/2011, eveneens opgesteld door dr. Patrick Rogiers.

Medisch getuigschrift d.d. 27/09/2013, eveneens opgesteld door dr. Jessie Errico.

Paramedische getuigschriften: getuigschriften d.d. 27/06/2013 en 27/09/2013, opgesteld door Kristine Lembrechts, psycholoog, CGG Maasmechelen: strikt genomen betreft dit geen medische getuigschriften cfr. de betreffende getuigschriften zijn niet opgesteld en niet ondertekend door een arts; deze getuigschriften worden inhoudelijk niet verder in overweging genomen bij het opstellen van dit medisch advies.

Uit een studie van de ter staving van de aanvraag voorgelegde medische getuigschriften/verslagen blijkt dat deze 34-jarige vrouw sinds december 2010 medische zorgen krijgt in het kader van een anxio-depressieve stoornis en een posttraumatisch stress-syndroom; er bleek hierbij sprake van zelfmoordgedachten en auditieve hallucinaties.

Het betreft een medicamenteuze behandeling, alsook psychologische opvolging in een Centrum voor Geestelijke Gezondheidszorg (CGG Maasmechelen). In betrokkenes lopende medicamenteuze behandeling zoals vermeld in het medisch getuigschrift van 08/12/2011 noteren we Lorazepam 1 mg (farmaceutische stof lorazepam: een benzodiazepine die gebruikt wordt als anxiolyticum (een geneesmiddel dat angst en onrust vermindert) en als hypnoticum (slaapmiddel)), Haldol 1 mg (farmaceutische stof haloperidol: een antipsychoticum) en Efexor Exel 75 mg (farmaceutische stof venlafaxine: een antidepressivum).

Dr. Errico attesteerde in het medisch getuigschrift van 27/09/2013 dat de psychosomatische toestand voorlopig stabiel bleef en dit dankzij de intensieve begeleiding door de psycholoog, en dat de spanningen rond de terugkeer naar haar thuisland het emotioneel wel zeer moeilijk maakten.

We merken op dat we niet beschikken over bijkomende medische getuigschriften/verslagen met aanvullende informatie aangaande het doorgemaakte (oorlogs)trauma dat aan de basis ligt van het beschreven posttraumatisch stress-syndroom (precieze aard/omstandige omschrijving van het ondertiggende trauma + wanneer opgetreden) en/of aangaande een eventueel uitgevoerde psychiatrische evaluatie, ter staving en verdere uitwerking van de psychiatrische diagnostiek en de graad van ernst, en/of aangaande een eventuele lopende regelmatige psychiatrische opvolging in dit verband (bijvoorbeeld (een) consultatieverslag(en) psychiatrie). Uit de voorgelegde medische getuigschriften/verslagen blijkt alleszins ook niet dat in deze context een hospitalisatie psychiatrie noodzakelijk gebleken is, in verband met een eventuele reële suïcidedreiging (cfr. de in het medisch getuigschrift van 27/09/2011 beschreven zelfmoordgedachten) of een eventuele psychotische decompensatie (cfr. de in het medisch getuigschrift van 08/12/2011 beschreven auditieve hallucinaties) en door de betrokkene werden in deze context ook na september 2013 geen aanvullende medische getuigschriften/verslagen ter beschikking gesteld. In betrokkenes medische voorgeschiedenis zoals vermeld in het medisch getuigschrift van 27/09/2011 noteren we epilepsie; in het consultatieverslag neurologie van 04/01/2011 is evenwel geen melding gemaakt van (antecedenten van) epilepsie bij de betrokkene en uit de voorgelegde medische getuigschriften/verslagen blijkt ook geen lopende noodzakelijke neurologische behandeling/opvolging in verband met epilepsie. We beschikken evenmin over aanvullende medische getuigschriften/verslagen aangaande een eventueel uitgevoerde neurologische herevaluatie (na december 2010) in deze context, ter staving en verdere uitwerking van de neurologische diagnostiek, de graad van ernst en de noodzaak tot medische behandeling/opvolging in dit verband (zoals bijvoorbeeld (een) consultatieverslag(en) neurologie en/of resultaten van uitgevoerde aanvullende diagnostische onderzoeken zoals een contrôle EEG, CT hersenen).

Op basis van de ter staving van de aanvraag voorgelegde medische getuigschriften/verslagen blijkt mijns inziens niet dat het hier een huidige ernstige medische aandoening met een huidig risico in de zin van het artikel 9ter betreft cfr. de beschreven antecedenten van epilepsie worden niet bevestigd door overtuigende neurologische onderzoeken en verslagen; er blijkt niet dat er in deze context een actuele directe bedreiging voor het leven van de betrokkene of een actuele kritieke gezondheidstoestand is, er blijkt in deze context evenmin een huidige noodzaak aan monitoring van de vitale parameters noch aan een permanente medische bewaking om het leven van de betrokkene te verzekeren en er blijkt niet dat het achterwege blijven van behandeling in dit verband op korte termijn zal leiden tot een acute levensbedreiging.

Op basis van de ter staving van de aanvraag voorgelegde medische getuigschriften/verslagen blijkt niet dat er bij de betrokkene sprake is van een actuele strikte medische contra-indicatie om te reizen; er blijkt in het bijzonder niet dat er bij de betrokkene sprake is van een actuele reële suïcidedreiging of een actuele psychotische toestand en van een huidige (noodzaak tot) hospitalisatie psychiatrie in deze context. Op basis van de ter staving van de aanvraag voorgelegde medische getuigschriften/verslagen blijkt niet dat mantelzorg op dit ogenblik (nog steeds) strikt medisch vereist is bij de betrokkene.

Wat betreft de beschikbaarheid van de medische behandeling en opvolging in het land van herkomst, Kosovo:

Er werd gebruik gemaakt van de volgende bronnen (deze informatie werd toegevoegd aan het administratief dossier van de betrokkene):

Informatie afkomstig uit de MedCOI-databank4:

o van International SOS van 05/01/2012 met het uniek kenmerknummer BMA 3780 met aanvulling (BMA-4845 ADDITIONAL van 24/06/2013).

c van International SOS van 29/06/2012 met het uniek kenmerknummer BMA 4158.

o van International SOS van 08/11/2012 met het uniek kenmerknummer BMA 4440 met aanvulling (BMA-4802 CLARIFICATION van 05/06/2013).

o van International SOS van 03/10/2013 met het uniek kenmerknummer BMA-5025.

o van International SOS van 15/11/2013 met het uniek kenmerknummer BMA 5111.

Uit deze informatie blijkt dat medicamenteuze behandeling met lorazepam, haloperidol en veniafaxine beschikbaar is in Kosovo. Behandeling/opvolging door een huisarts, psychiatrische zorgen (ambulant en via hospitalisatie) en psychologische opvolging zijn beschikbaar in Kosovo.

Wat betreft de toegankelijkheid van de medische behandeling en opvolging in het land van herkomst, Kosovo:

Verwijzend naar de Nota Toegankelijkheid van de zorgen in het herkomstland of land van gewoonlijk verblijf d,d, 03/01/2014;

"Dusdanig stelt zich de vraag naar de toegankelijkheid van de benodigde medische zorgen, zijnde de nodige medicatie en de noodzakelijke opvolging door een specialist, in het herkomstland van betrokkene, zijnde Kosovo.

Uit informatie beschikbaar in het administratief dossier blijkt het volgende:

De gezondheidszorg in Kosovo wordt georganiseerd op drie niveaus, gekenmerkt door een toenemende graad van specialisatie. Er wordt gewerkt via een systeem van doorverwijzing en voorgeschreven medicatie op basis van de beoordeling van de geconsulteerde arts zoals dat in de meeste systemen van gezondheidszorg het geval is. Kosovo kent vooralsnog geen publieke ziekteverzekering, maar de gezondheidszorgen worden geleverd en gefinancierd door de overheid vanuit het algemene budget. Wat betreft het primaire niveau (eerstelijnszorg) : De gemeenten zijn verantwoordelijk voor de organisatie van de zorg en de follow-up. De eerstelijnszorg is de hoeksteen van de Kosovaarse gezondheidszorg en omvat voorlichting, preventie, behandeling en revalidatie van medische problemen.

Hierbij zijn ook tandzorg, gemeenschapgeoriënteerde mentale zorg en revalidatie en de voorziening van proper water en gezonde voeding.

Het medisch team bestaat op dit niveau uit een generalist, een tandarts, een huisarts, apotheker, pediatr; gynaecoloog, specialist klinische biochemie, vroedvrouw, verpleegster, fysiotherapeut. De zorg wordt voorzien door verschillende centra verspreid over de steden en de rurale gebieden.

De secundaire niveau omvat:

ambulante zorg : diagnose, therapeutische zorg, revalidatie

hospitalisatie : behandeling (24 uur)

medische voortichting

steun aan primaire niveau

Er zijn 6 regionale ziekenhuizen en 4 stedelijke ziekenhuizen. Elk ziekenhuis heeft een polikliniek, labo, apotheker, intensieve zorgen, spoed, operatiekwardiensten en kan mensen hospitaliseren. Voor volgende specialisaties kan men terecht : interne geneeskunde, chirurgie, orthopedie, pediatrie, gynaecologie, neuro-psiatrie, ORL, oftalmologie, dermatologie, radiologie, bloedtransfusies, kinésithérapie.

Ook op dit niveau bestaat er een parallelle structuur door Servië ondersteund. Deze structuur wordt vooral gebruikt door minderheden

De tertiaire gespecialiseerde zorg wordt enkel voorzien door het Clinical University Centre in Prishtina. Hier kan men terecht voor operaties, orthopedie, gynaecologie, interne geneeskunde, infectieziekten, pediatrie, neuropsychiatrie, oftalmologie, ORL, maxillo-faciale heelkunde, dermatologie, pulmonologie, en intensieve zorgen

Wat zorg en medicatie betreffen, kunnen personen die afhankelijk zijn van sociale bijstand, kinderen tot de leeftijd van 15 jaar; personen ouder dan 65 jaar en mensen met een chronische ziekte en mensen met een handicap genieten van gratis zorg en medicatie.

Volgende types van medische zorg zouden gratis moeten zijn voor alle inwoners van Kosovo :

preventieve zorg, perinatale zorg, zorg voor mensen met levensbedreigende aandoeningen of aandoeningen die een normaal leven belemmeren, bepaalde soorten van revalidatie en palliatieve thuiszorg door een huisartsencentrum. De mensen die niet binnen de bovenstaande categorieën vallen, betalen voor zorg via een co-betalingssysteem. Voor een behandeling in de primaire zorg moet er € 2 betaald worden. Een consultatie bij een specialist kost ongeveer € 3, een hospitalisatie € 3 per nacht. Voor testen kunnen de prijzen variëren tussen de € 5 en € 25. Diagnostische procedures kosten tussen € 10 en € 150. Op het vlak van medicatie wordt gewerkt met een lijst van essentiële medicijnen, gebaseerd op de door de WHO ontwikkelde modelijst. De beschikbaarheid van de medicijnen op deze lijst wordt gegarandeerd

door de regering en de medicijnen worden gratis aan de personen die ze nodig hebben verschaft¹⁶

Wat betreft de sociale zekerheid kan er het volgende gemeld worden.

Pensioen:

De pensioensleeftijd is 65 jaar. Alle personen die de leeftijd van 65 jaar hebben bereikt, krijgen een basispensioen uitbetaald. Dit kan aangevuld worden met geld van een individuele pensioenspaarrekening en met geïd van het pensioenfonds, waaraan iedereen die werkt, verplicht is af te dragen

Sinds 2004 bedraagt het basispensioen € 40. Invaliditeitsuitkering:

Deze uitkering wordt maandelijks uitbetaald aan personen die volledig en permanent gehandicapt zijn tot ze de pensioensleeftijd bereikt hebben. De aandoening moet betrokkene volledig ongeschikt maken voor betaalde arbeid. Dit bedraagt € 40

Sociale steun:

De Kosovaarse overheid ondersteunt arme en kwetsbare families financieel. Deze uitkering wordt maandelijks uitbetaald aan de hele familie. Om in aanmerking te komen moet de familie aan verschillende voorwaarden voldoen. Er zijn 2 categorieën.

Voor de eerste catégorie moeten alle leden van de familie a/s afhankelijk gekwalificeerd zijn. Dus, gepensioneerden, volwassenen met permanente handicaps, voogd van een persoon met een permanente handicap of van iemand boven de 65 die zorg behoeft, kinderen onder de 15 jaar, kinderen tussen 15 en 16 die regelmatig naar school gaan, zelfstandige ouders met kinderen onder de 15 jaar of andere onvolwassen kinderen. De familie mag niet meer dan een halve hectare land bezitten. Om binnen de tweede catégorie te vallen, moeten de familieleden aan volgende voorwaarden voldoen : alle leden zijn werkloos, elk lid dat kan werken moet ingeschreven zijn bij een arbeidsbureau, familie mag geen inkomen hebben, de familie mag niet meer bezitten dan een halve hectare grond, de familie heeft minstens 1 kind onder de 5 jaar of heeft een wees van jonger dan 15 onder zijn hoede. Overigens lijkt het erg onwaarschijnlijk dat betrokkene in Kosovo - het land waar zij tenslotte ongeveer 31 jaar verbleef - geen familie, vrienden of kennissen meer zou hebben bij wie zij terecht zou kunnen voor (tijdelijke) opvang en hulp bij het bekomen van de nodige zorgen aldaar of voor (tijdelijke) financiële hulp.

Wat de financiële toegankelijkheid betreft, kan bovendien ervan worden uitgegaan dat gezien deze beslissing ook geldt voor haar partner dat hij ook een steentje bijdraagt in de financiële situatie van het gezin, bij terugkeer naar het land van herkomst. In het dossier bevindt zich namelijk geen enkele aanwijzing dat haar partner arbeidsongeschikt is.

Bovendien blijkt uit de asielerklaring dat betrokkene €7000 aan een smokkelaar betaalde om het gezin naar België over te brengen. Dit doet een zekere financiële reserve vermoeden.

Verder kan betrokkene een beroep doen op het REAB-programma van de International Organisation for Migration (IOM). De IOM wil de zelfstandigheid en integratie van mensen die terugkeren naar hun herkomstland verbeteren door ze te assisteren bij hun terugkeer en hun reïntegratie. Zo kunnen ze beschikken over microkredieten om hen te ondersteunen bij de opbouw van een nieuw leven. Verzoekster beweert dat zij als Roma in Kosovo noch Servië toegang heeft tot een adequate gezondheidszorg.

*Het EHRM heeft geoordeeld dat een eventualiteit van slechte behandelingen wegens een instabiele conjunctuur in een land op zich niet leidt tot een inbreuk op art. 3 EVRM (zie: EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah en cons. Verenigd Koninkrijk, § 111) en dat, wanneer de bronnen waarover het beschikt, een algemene situatie beschrijven, de specifieke beweringen van een verzoekende partij in een geval moeten worden gestaafd door andere bewijselementen (zie: EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 9; EHRM 28 februari 2008, Saadi/Italië, § 131; EHRM 4 februari 2005, Mamatkulov en Askarov/ Turkije, § 73; EHRM 73; EHRM 26 april 2005, Muslim/Turkije, § 681 "

Het gaat er bovendien niet om zich ervan te verzekeren dat het kwaliteitsniveau van dit systeem vergelijkbaar is met het systeem dat in België bestaat. Deze vergelijking zou tot gevolg hebben dat een verblijfsrecht zou worden toegekend aan elke persoon wiens systeem voorde toegang tot zorgverlening van minder goede kwaliteit zou zijn dan het systeem in België. Dit zou niet in overeenstemming zijn met de belangrijkste doelstelling van de verificaties op het gebied van de toegang tot de zorgverlening, namelijk zich ervan verzekeren dat deze zorgverlening in haar land van herkomst of het land waar zij verblijft toegankelijk is voorde aanvrager. Daarnaast geldt ook nog het volgende: "(...) L'article 3 ne fait pas obligation à l'Etat contractant de pallier lesdites disparités et fournissant des soins de santé gratuits et illimités à tous les étrangers dépourvus du droit de demeurer sur son territoire.

Uit deze informatie kunnen we besluiten dat er geen bezwaren zijn wat betreft de toegankelijkheid van de medische zorgen in het land van herkomst, Kosovo.

Conclusie:

Vanuit medisch standpunt kunnen we mijns inziens dan ook besluiten dat deze anxio-depressieve stoornis en dit posttraumatisch stress-syndroom bij de betrokkene, zoals hierboven beschreven, geen reëel risico inhouden op een onmenselijke of vernederende behandeling, gezien medische behandeling en opvolging beschikbaar en toegankelijk zijn in Kosovo.

Derhalve is er m.i. vanuit medisch standpunt dan ook geen bezwaar tegen een terugkeer naar het herkomstland, Kosovo."

3.4. Verzoekers citeren uit het hierboven vermelde advies van de arts-adviseur, meer bepaald wanneer de arts-adviseur aanhaalt wat het basispensioen alsook een invaliditeitsuitkering bedraagt in Kosovo en wat de gemiddelde kost is van behandelingen en medische zorgen aldaar. Verzoekers concluderen dat de medische behandeling aldus in de praktijk niet toegankelijk zal zijn voor hen maar ze gaan uit van een selectieve lezing van het betrokken advies. Hierin kan namelijk ook worden gelezen: "De Kosovaarse overheid ondersteunt arme en kwetsbare families financieel. Deze uitkering wordt maandelijks uitbetaald aan de hele familie. Om in aanmerking te komen moet de familie aan verschillende voorwaarden voldoen. Er zijn 2 categorieën. Voor de eerste categorie moeten alle leden van de familie als afhankelijk gekwalificeerd zijn. Dus, gepensioneerden, volwassenen met permanente handicaps, voogd van een persoon met een permanente handicap of van iemand boven de 65 die zorg

behoeft, kinderen onder de 15 jaar, kinderen tussen 15 en 16 die regelmatig naar school gaan, zelfstandige ouders met kinderen onder de 15 jaar of andere onvolwassen kinderen. De familie mag niet meer dan een halve hectare land bezitten. Om binnen de tweede catégorie te vallen, moeten de familieleden aan volgende voorwaarden voldoen : alle leden zijn werkloos, elk lid dat kan werken moet ingeschreven zijn bij een arbeidsbureau, familie mag geen inkomen hebben, de familie mag niet meer bezitten dan een halve hectare grond, de familie heeft minstens 1 kind onder de 5 jaar of heeft een wees van jonger dan 15 onder zijn hoede. Overigens lijkt het erg onwaarschijnlijk dat betrokkene in Kosovo - het land waar zij tenslotte ongeveer 31 jaar verbleef- geen familie, vrienden of kennissen meer zou hebben bij wie zij terecht zou kunnen voor (tijdelijke) opvang en hulp bij het bekomen van de nodige zorgen aldaar of voor (tijdelijke) financiële hulp. Wat de financiële toegankelijkheid betreft, kan bovendien ervan worden uitgegaan dat gezien deze beslissing ook geldt voor haar partner dat hij ook een steentje bijdraagt in de financiële situatie van het gezin, bij terugkeer naar het land van herkomst. In het dossier bevindt zich namelijk geen enkele aanwijzing dat haar partner arbeidsongeschikt is. Bovendien blijkt uit de asielerklaring dat betrokkene €7000 aan een smokkelaar betaalde om het gezin naar België over te brengen. Dit doet een zekere financiële reserve vermoeden. Verder kan betrokkene een beroep doen op het REAB-programma van de International Organisation for Migration(IOM), De IOM wil de zelfstandigheid en integratie van mensen die terugkeren naar hun herkomstland verbeteren door ze te assisteren bij hun terugkeer en hun reïntegratie. Zo kunnen ze beschikken over microkredieten om hen te ondersteunen bij de opbouw van een nieuw leven.”

Verzoekers brengen tegen deze passage niets in zodat ze niet kunnen worden gevolgd in hun betoog dat de benodigde medische zorgen niet toegankelijk zouden zijn voor hen in Kosovo.

3.5. Verzoekers poneren dat zij niet dezelfde behandeling krijgen als de overige Kosovaren gezien het feit dat ze van Rom-origine zijn, maar brengen geen stukken aan in dit verband. De Raad wijst erop dat verzoekers' Rom-origine al aan bod kwam in twee asielaanvragen die op niets zijn uitgedraaid. In het arrest nr. 134 654 van 5 december 2014 waarbij verzoekers' beroep dat ingediend werd tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 17 februari 2014 waarbij hun meervoudige asielaanvraag niet in overweging werd genomen, kan het volgende gelezen worden:

“De vorige asielaanvraag van verzoekers werd door de commissaris-generaal afgesloten met een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus omdat ze niet aannemelijk hebben gemaakt de jaren voor hun eerste asielaanvraag daadwerkelijk in Kosovo te hebben verbleven, omdat de veiligheidssituatie voor Roma sinds het einde van de oorlog aanzienlijk is verbeterd en omdat ze niet concreet aantoonde dat er hen geen beschermingsmogelijkheden ter beschikking staan in hun land van herkomst. Inzake het beroep bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen dat verzoekers tegen deze beslissingen hebben ingediend, werd bij 's Raads arrest nrs. 69 837 van 10 november 2011 en 69 877 van 14 november 2011 de afstand van geding vastgesteld. (...) Ter ondersteuning van hun tweede asielaanvraag leggen verzoekers drie documenten neer ter staving van het overlijden van een zekere V.R., de beweerd neef van eerste verzoeker, een Kosovaarse geboorteakte uitgereikt op 28 januari 2014 te Vushtrii en een door eerste verzoeker opgestelde brief ondertekend door een Romaleider uit Prizren, d.d. 22 januari 2014.

1.3. Artikel 57/6/2, eerste lid van de vreemdelingenwet luidt als volgt: (...)

1.4. Aangezien reeds in het kader van verzoekers hun eerste asielaanvraag werd besloten tot de ongeloofwaardigheid van de door hen ingeroepen vrees voor vervolging en gelet op de in de bestreden beslissing gedane vaststelling dat verzoekers naar aanleiding van onderhavige asielaanvraag geen elementen bijbrengen die hun geloofwaardigheid kunnen herstellen of die de kans aanzienlijk groter maken dat ze voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komen, dient te worden besloten dat verzoekers niet aantonen in hun land van herkomst persoonlijke problemen te hebben gekend. Het is de taak van de verzoekers om hun verzoek om internationale bescherming te staven en deze regel geldt onverkort wat betreft de subsidiaire beschermingsstatus. De Raad stelt echter vast dat verzoekers geen nieuwe elementen aanbrengen waarom ze een reëel risico op ernstige schade zou lopen. Uit de lezing van het verzoekschrift blijkt weliswaar dat verzoekers het niet eens zijn met de motieven van de bestreden beslissingen, doch de Raad stelt vast dat zij in wezen niet verder komen dan het poneren van een vrees voor vervolging en het tegenspreken en bekritisieren van de bevindingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, waarmee zij echter deze bevindingen niet weerleggen, noch ontkrachten. Waar verzoekers in hun verzoekschrift verwijzen naar artikelen van Amnesty International aangaande de algemene situatie in Kosovo, wijst de Raad er vooreerst op dat dergelijke verwijzing niet volstaat om aan te tonen dat verzoekers in hun land van herkomst werkelijk worden bedreigd en

vervolgd of dat er wat hen betreft een reëel risico op lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat. Deze vrees voor vervolging dient in concreto te worden aangetoond en verzoekers blijft hier in gebreke. Zij beperken er zich toe op zeer algemene wijze te stellen dat de Roma in Kosovo terecht komen in een klimaat van discriminatie en geweld, zonder deze informatie verder op hun concrete situatie te betrekken. Zij tonen hiermee niet aan dat de informatie waarop de commissaris-generaal, die het bestaan van discriminatie op zich niet ontkent, zich gesteund heeft, onjuist zou zijn of dat ze ermee strijdig is en dat de autoriteiten aldus geen redelijke maatregelen treffen tot voorkoming van vervolging of het lijden van ernstige schade die verzoekers zeggen te vrezen.

1.5. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te stoen op een correcte feitenvinding. De Raad stelt vast dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen zich voor het nemen van de bestreden beslissingen heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over het voorgehouden land van herkomst van verzoekers en op alle dienstige stukken. Op basis van deze gegevens werd geconcludeerd dat verzoekers in het kader van hun tweede sielaanvraag geen nieuwe elementen aanbrengen die de kans aanzienlijk groter maken dat ze voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet in aanmerking komen. Dat de commissaris-generaal niet zorgvuldig tewerk is gegaan kan derhalve niet worden bijgetreden. In zoverre verzoekers artikel 3 van het EVRM geschonden achten, wijst de Raad erop dat artikel 3 EVRM vereist dat verzoekers doen blijken dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat ze in het land waarnaar ze mogen worden teruggeleid, een ernstig en reëel risico lopen om te worden blootgesteld aan foltering of mensonterende behandeling. De bescherming verleend via artikel 3 van het EVRM vindt immers slechts in uitzonderlijke gevallen toepassing. Degene die aanvoert dat hij een dergelijk risico loopt, moet zijn beweringen staven met een begin van bewijs.

Een loutere bewering of eenvoudige vrees voor onmenselijke behandeling op zich volstaat niet om een inbreuk uit te maken op voornoemd artikel.

1.6. Bijgevolg lijken verzoekers geen elementen aan te brengen die de kans aanzienlijk groter maken dat ze in aanmerking komen voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet."

4.1. Ter terechtzitting alwaar verzoekende partijen uitdrukkelijk wordt uitgenodigd te reageren op de beschikking van 29 september 2014, voeren verzoekende partijen aan dat de vraag kan gesteld worden of Kosovo wel degelijk als veilig land kan beschouwd worden voor de Roma-minderheid. Zij wijzen op de veelvuldige discriminatie waarvan zij het slachtoffer zijn op het vlak van medische verzorging, werk, onderwijs. Aldus, besluiten verzoekende partijen, kan Kosovo niet gezien worden als veilig land voor Roma.

4.2. De Raad wijst er op dat de bestreden beslissingen genomen werden op basis van artikel 57/6/2 van de vreemdelingenwet, dat aan de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de bevoegdheid geeft om een meervoudige asielaanvraag niet in overweging te nemen indien door de asielzoeker geen nieuwe elementen worden voorgelegd die de kans aanzienlijk groter maken dat hij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Het betoog dat verzoekende partijen ter terechtzitting voeren, is te dezen dan ook niet dienstig vermits ze hiermee in wezen kritiek uiten op artikel 57/6/1 van de Vreemdelingenwet luidens hetwelk de commissaris-generaal bevoegd is om de aanvraag tot erkenning van de vluchtelingenstatus of het bekomen van de subsidiaire beschermingsstatus, die ingediend is door een onderdaan van een veilig land van herkomst, niet in overweging te nemen wanneer uit zijn verklaringen niet duidelijk blijkt dat, wat hem betreft, een gegronde vrees voor vervolging bestaat in vluchtelingenrechtelijke zin of dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat hij een reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

Inzoverre verzoekende partijen wijzen op de veelvuldige discriminatie waarvan zij het slachtoffer zijn op het vlak van medische verzorging, werk, onderwijs, stelt de Raad vast dat ze zich hierbij beperken op zeer algemene wijze te stellen dat ze als Roma gediscrimineerd worden, zonder dit verder aan de hand van concrete elementen aan te tonen. Ze tonen hiermee niet aan dat de informatie waarop de commissaris-generaal steunt, en die het bestaan van discriminatie op zich niet ontkent, onjuist zou zijn of dat de commissaris-generaal daar de verkeerde conclusies uit getrokken heeft. Met dit algemeen verweer tonen verzoekende partijen ook niet aan dat de autoriteiten aldus geen redelijke maatregelen treffen tot voorkoming van vervolging of het lijden van ernstige schade die verzoekende partijen zeggen te vrezen. 5. Derhalve wordt geen afbreuk gedaan aan voormelde in de beschikking aangevoerde grond. Bijgevolg brengen verzoekende partijen geen elementen aan die de kans aanzienlijk groter maken dat ze in aanmerking komen voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet."

Gelet op het voormelde volstaat het niet in huidig verzoekschrift gewoon te poneren dat verzoekers niet dezelfde behandeling zullen krijgen als de overige Kosovaren, gelet op hun Rom-origine. Ze brengen bovendien niets in concreto in tegen het advies van de arts-adviseur waar hierin wordt gesteld, *“Verzoekster beweert dat zij als Roma in Kosovo noch Servië toegang heeft tot een adequate gezondheidszorg. Het EHRM heeft geoordeeld dat een eventualiteit van slechte behandelingen wegens een instabiele conjunctuur in een land op zich niet leidt tot een inbreuk op art. 3 EVRM (zie: EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah en cons. Verenigd Koninkrijk, § 111) en dat, wanneer de bronnen waarover het beschikt, een algemene situatie beschrijven, de specifieke beweringen van een verzoekende partij in een geval moeten worden gestaafd door andere bewijselementen (zie: EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 9; EHRM 28 februari 2008, Saadi/Italië, § 131; EHRM 4 februari 2005, Mamatkulov en Askarov/Turkije, § 73; EHRM 73; EHRM 26 april 2005, Muslim/Turkije, § 681.”*

3.6. Verzoekers verwijzen naar een medisch attest van 29 maart 2013 waarin de aandoeningen van de tweede verzoekende partij worden opgesomd en waarin sprake is van het feit dat de medicatie gecontinueerd wordt, dat zij stilaan begint te verbeteren en dat het absoluut noodzakelijk is dat er stabiliteit is en de behandeling wordt verdergezet. Verzoekers zijn van oordeel dat de stelling van de arts-adviseur, met name *“Op basis van de ter staving van de aanvraag voorgelegde medische getuigschriften/verslagen blijkt niet dat er bij de betrokkene sprake is van een actuele strikte medische contra-indicatie om te reizen; er blijkt in het bijzonder niet dat er bij de betrokkene sprake is van een actuele reële suïcidedreiging of een actuele psychotische toestand en van een huidige (noodzaak tot) hospitalisatie psychiatrie in deze context. Op basis van de ter staving van de aanvraag voorgelegde medische getuigschriften/verslagen blijkt niet dat mantelzorg op dit ogenblik (nog steeds) strikt medisch vereist is bij de betrokkene”* geen steun vindt in het medische attest *“of verder in het dossier”*. Daargelaten de vraag of verzoekers een medisch attest van 29 maart 2013 hebben gevoegd bij hun in punt 1.1. bedoelde aanvraag, ziet de Raad niet in hoe dit medisch attest de conclusie van de arts-adviseur dat er geen actuele strikte medische contra-indicatie om te reizen bestaat en dat mantelzorg op dit ogenblik (nog steeds) niet strikt medisch vereist is, onderuit haalt. Alleszins blijkt uit het vervolg van het advies van de arts-adviseur dat zij de toegankelijkheid en de beschikbaarheid van de benodigde medische zorgen en medicatie in Kosovo voor de aandoeningen van de tweede verzoekende partij is nagegaan.

3.7. De overtuiging ten slotte van verzoekers dat zij wel degelijk ernstige problemen hebben in Kosovo en dat de in het middel aangehaalde bepalingen en beginselen geschonden werden door de bestreden beslissing, kan deze niet aan het wankelen brengen.

Het enig middel is ongegrond.

4. Korte debatten

De verzoekende partijen hebben geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

5. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partijen. Voor zover zij met het neerleggen ter terechtzitting van een op 21 februari 2014 gedateerde brief van het Bureau voor juridische bijstand te Tongeren, zonder daarbij enige uitleg te verstrekken, zouden beogen alsnog het voordeel van de kosteloze rechtspleging te doen toekennen, kan het volstaan op te merken dat in dit document nadrukkelijk wordt gesteld dat het *“enkel voor asielprocedures”* geldt, wat de thans gevoerde procedure niet is.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 350 euro, komen ten laste van de verzoekende partijen, elk voor de helft.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zevenentwintig februari tweeduizend zeventien door:

mevr. M. EKKA,

kamervoorzitter,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. EKKA